

מאורות השבת

פרשת בהעלותך

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

הוא או אתה?

"ולא יהיה בבני ישראל נגף, בגשת בני ישראל אל הקדש" (ח', יט') כדי להבין את משמעות הפסוק, צריך להבין נקודה יסודית. מזמור כג' בתהלים "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר", משהו משונה... המזמור מתחיל בגוף שלישי (הוא), ולאחר מכן משתנה לגוף שני (אתה). מתחיל ב "בנאות דשא יריבני, על מי מנוחות ינהלני". מי? 'הוא' - הקב"ה. וכן אח"כ "נפשי ישוב, ינחני במעגלי צדק למען שמו", עדיין 'הוא'. פתאום המזמור משתנה לגוף שני... גם כי אלך בגיא צלמוות, לא אירע רע כי אתה עמדי... שבטך ומשענתך המה ינחמוני, תערוך לפני שולחן". זה כבר לא 'הוא', זה 'אתה'! מה קרה?? פשוט מאוד! כל זמן שלאדם טוב, הוא מרגיש שהוא יכול לעשות 'מה שהוא רוצה'..., הוא זוכר את הקב"ה, אבל.. על "אש קטנה". כשיהודי רובץ על נאות דשא, ומתנהל על מי מנוחות, הוא מתקרב אל הקב"ה אבל בשלט רחוק, רק בגוף שלישי... אבל מתי יהודי נזכר לבדוק מזוזות? מתי הוא בודק תפילין? כשיש ל"ע צרה, חולי, תאונת דרכים. אז נזכרים בקב"ה, ומתחילים להתקרב אל הקודש... יוצא, שכשהולכים בגיא צלמוות, והשבט (מקל) מכה בן אדם, לפתע פתאום הוא מתקרב לקב"ה, והופך אותו לגוף שני!

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

כתינוק הבורח

"ויהי בנסוע הארון" פרשה קצרה שסגורה בשני נונין. אומר רש"י: להפסיק בין פורענות לפורענות.. פורענות אחת היא פרשת המתאווים.. "והאספסוף אשר בקרבו התאוותאוה" מה פירוש "התאוותאוה"? ממשיך הפסוק: "וישבו ויכפו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכילנו בשר", על מה הם בכו על בשר?

אומר רש"י: וכי לא היה להם בשר, והלא כבר נאמר (שמות יב) "וגם ערב רב עלה אתם וצאן ובקר", ואם תאמר אכלום, והלא בכניסתם לארץ נאמר (במדבר לב) "ומקנה רב היה לבני ראובן", אלא שמבקשים עלילה. והמפרשים מסבירים את הדרשה שלהם בצורה נוראה, בכו על עריות, התאונו לע"ז. זו פורענות איומה.

והפורענות השנייה? אומר המדרש: "ויסעו מהר ה" כתינוק הבורח מביה"ס. בביזת הים היה צריך למשוך אותם "ויסע משה את העם" בכוח.. ואילו כאן ויסעו מעצמם. מה הפורענות הזו? הגעתם לרגע המאושר 'קבלת התורה', שנה שלימה מתחת להר אוכלים מן- לחם מלאכים, נמצאים בסמינר של תורה, והרצון הוא לברוח?! אומר הרמב"ן: אמרו שמא ירבה לנו מצוות שהיתה מחשבתם להסיע עצמם משם.

אם הייתה להם תחושת "אילו קירבנו להר סיני דיינו" לא היו מוכנים לזוז משם. זו פורענות.

ובכ"ז מה התועלת בהפרדה בין הפורעניות.. הרי במציאות הם היו אחת אחרי השניה? חייב לומר שבאמת אין קשר בין הפורעניות, זה לא רצף של עבירה גוררת עבירה.

אומר המהר"ל (גבורות ד' פח): ישראל יש להם מעלה מיוחדת.. שהם נבדלים מן הפחיתות

לגמרי, ממילא החטא שמקבלים זה רק מקרה, ולפיכך אין ראוי להעביר ישראל בשביל החטא כיון שהם טהורים בעצם ואין החטא להם.. לכן הקב"ה מאיר להם פנים. (אומר הכלי יקר: ארון ברית ה' נוסע לפניו דרך ג' ימים לתור להם מנוחה.. מן המצוות אשר מאסו בהם.)

אם אין פה עבירה גוררת עבירה, אז מה הצורך בהפרדה בין הפורעניות?

חטא המתאווים הוא "התאוותאוה", אם הדרשה הייתה בשר, הלא יש לכם צאן ובקר ואתם במרחק שלושה ימים מא", עוד מעט יפסק המן ותוכלו לאכול כמה שתרצו! מה חשוב כל כך להתאוות עכשיו לבשר?

למעשה היה צ"ל התאוותאוה בשר.. והם מוסיפים "ועתה נפשנו יבשה", אם הדרשה היא בשר צ"ל בטננו יבשה.. ועוד, אם החטא כזה נורא, משה רבינו היה צריך להתרעם עליהם, אבל בפועל הוא רק מתלונן לקב"ה "מנין לי בשר" והקב"ה מרגיע אותו ומצווה אותו ציווי משונה "אספה לי שבעים זקנים".. הם ברחו מביה"ס! הם לא צריכים מלמדים... ומוסיף "וְאֶל הָעַם תֹּאמְרוּ הַתְּקַדְּשׁוּ לְמִחְרָה וְאֶכְלְתֶם בָּשָׂר..". והם מקבלים בשר בלי סוף "וַיֹּאסְפוּ אֶת הַשְּׂלֵל הַמִּמֶּעֵיט אֲסַף עֲשָׂרָה חֲמֹרִים".

"והאספסוף אשר בקרבנו" מי היו "האספסוף"? אומר רש"י: אלו ערב רב שנאספו אליהם בצאתם ממצרים, אבל הספרי אומר: אלו הזקנים, שנאמר: "אספה לי שבעים איש מזקני ישראל". אז גם המתאווים לא היו אנשים פשוטים הם היו הזקנים.. המנהיגים.. מורי ההוראה. מה החטא הזה?

אפשר לומר שמעשה המתאווים הוא התשובה לתינוק הבורח מביה"ס. אומר הדמשק אליעזר: "התאוותאוה" ביקשו את התאוה וחשקו בה.

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת הגליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנ

דיני השהיית תבשיל על האש מערב שבת, והחזרתו על האש בשבת - דיני החזרה

ו סיר ששהה על האש מערב שבת, והוסר מעל האש בשבת, אסור להחזירו על האש, אפילו אם התבשיל מצטמק ורע לו. וכל שכן שאסור להניח את הסיר הנחה חדשה על האש [טו]. ואם האש מכוסה [טז], מותר להחזיר את הסיר, אם יתקיימו שלושה תנאים. התנאי האחד, שיהיה התבשיל רותח [יז]. וכל זמן שהיד סולדת בו, הרי הוא נחשב רותח [יח]. התנאי השני, שלא להניח את הסיר על הקרקע [יט], ואפילו לא על שטיח שעל הקרקע [כ]. אבל אם הניח על הקרקע מגש או כרית או מגבת וכדומה, ועל זה הניח את הסיר, יכול להחזירו [כא]. וכל שכן אם הניח את הסיר על ספסל או מטה, שרשאי להחזירו. והרוצה להניח את הסיר על השיש ויהיה רשאי להחזירו, יניח על השיש מגש או כרית או מגבת וכדומה, ועל זה יניח את הסיר [כב]. או יאחוז את הסיר בידו אחת בשיפוע, באופן שחלק ממנו יהיה מונח על השיש. ויתכן שמותר אפילו בלי שיפוע, כיון שאחוזו בידו. והתנאי השלישי, שיהיה התבשיל מבושל כל צרכו. אך אם אינו מבושל כל צרכו, אפילו אם כבר התבשל כמאכל בן דרוסאי, אסור להחזירו אפילו בעודו רותח, שהרי עדיין שייך בו בישול מן התורה [כג]. אבל אם חסר אפילו אחד מן התנאים הללו, אסור להחזיר את הסיר בשבת. והטעם, שהרי כבר התבטלה השהייה הראשונה. ואם כן כשמחזיר את הסיר, הרי הוא כמניח אותו שם לכתחילה, ונראה כמבשל לכתחילה בשבת, שהרי זהו מקום שרגילים לבשל שם תמיד. וחכמים לא התירו אלא החזרה (שו"ע ס"ב, ושת"ז וז"ר סקל"ב וסקל"ג וסקל"ו וסקל"ח, וס"ל שם ד"ה כירה):

[יז] היינו דוקא בתבשיל לח, כגון שיש בו מרק, שאם נצטנן מעט יש בו חשש בישול. אבל תבשיל יבש, נחלקו בו האחרונים. דעת מרן והגר"א והמשנ"ב שמותר להחזירו בשבת, אפילו אם נצטנן לגמרי. משום שכל התנאי שיהיה רותח, הוא דוקא מחשש בישול. והרי כל דבר מבושל והוא יבש, אפילו נצטנן לגמרי, לא שייך בו בישול, ומותר להחזירו. ודעת המג"א דתבשיל יבש אין מותר להחזירו אא"כ הוא חם קצת, דהיינו שיהיה ראוי לאכלו מחמת חמימותו. אבל אם נצטנן, אזלא לה שהייה קמייתא, ואינו בדין החזרה, אלא הוי כמניח לכתחילה בשבת. והסכמת רוב הפוסקים להקל בזה. ובפרט שהרמב"ם לא הצריך בדיני חזרה שיהיה רותח אפילו בלח, כיון דס"ל שאין בישול אחר בישול אפילו בלח. וכל זה מבואר בז"ר סקל"ב, ובס"ל ס"ב ד"ה רותחת, וס"ה ד"ה יש מתירין:

[יח] וטוב להחמיר שלא יהיה פחות משמונים מעלות צלסיוס. אבל מדינא אפילו אם הוא ארבעים מעלות צלסיוס, יכול להחזיר. והנה בגדר יס"ב, רבתה המבוכה. והמציאיות תוכיח דמים חמים ארבעים מעלות צלסיוס ומעלה, הם חמים מאד, ויש אנשים שלא יוכלו להכניס לתוכם אפילו את כפות רגליהם:

וכ"ש לדעת הפמ"ג ב"ר"ד סימן סח מש"ז סק"ט דמיירי בתינוק בן יומו, שעורו רך ורגיש מאד, שיכול להכוות ממנו. וכן היא משמעות דברי הרמב"ם פכ"ב מהלכות שבת הל"ד, סך אדם את ידו במים או בשמן ומתחמם כנגד המדורה, והוא שלא יחמו עד שתהא כריסו של תינוק נכוית בהם עיי"ש, והביאו השת"ז בסימן שכו סק"ג. והמציאיות תוכיח שביותר מארבעים מעלות צלסיוס, אין הנאת סיכה, אלא צער גדול:

והרב בא"ח ש"ב פרשת בא ס"ב כתב וז"ל, ודין חמין שהיס"ב, אין משערין באצבע. אלא כל שכריסו של תינוק נכוית בהם, חשיב יס"ב. ואם תאמר איך ידע האדם לשער בכך מדעתו. הנה נקוט האי"ל כלא בידך, כל היכא שזה החמין ראוי לשתיה או לאכילה, שאין האדם נמנע מכח ריבוי חמימותו, הרי זה לא חשיב יס"ב. ואם ימנע מלשתותו או לאכלו מרוב חומו, הרי זה נחשב בכלל יס"ב, עכ"ל. ולדברי יס"ב חמימות גבוהה, שהרי הרבה אנשים אינם נמנעים מלשתות דבר שהוא חם מאד. ואם חום המים מגיע למאה מעלות צלסיוס, בהעברתם לכוס שני הוא בערך שמונים מעלות צלסיוס. וכ"כ האורל"צ ח"ב עמוד רלו בהבנת דברי הבא"ח:

מיהו י"ל שאין לחוש לזה, משום שהשותים כך, הם מיעוטה דמיעוטה, והשיעור הוא לפי רוב בני אדם שהם בינוניים, ולמילתא דלא שכיחא לא חיישינן. וכ"כ הגר"ע יוסף בהליכות עולם ח"ד עמוד מב, עיי"ש. ודעת הגר"מ פ"ב בשו"ת אג"מ ח"ד סימן עד עניין בישול אות ג, שהוא ארבעים ושלוש מעלות צלסיוס. ודעת הגרש"ז"א במנחת שלמה ח"א סימן צא סק"ח, שהוא ארבעים וחמש מעלות צלסיוס, עיי"ש. ולעניין מעשה, הכריעו האורל"צ והגר"ע"י שהוא ארבעים מעלות צלסיוס. וכן עיקר. והמעין יראה שהאורל"צ נקט כן לחומרא ולא לקולא. וגם בדברי הגר"ע"י אין ראייה דנקט הכי לקולא, ודו"ק. ועיין מ"ש בז"ר סימן תנא סק"ז:

[יט] לפי שהנחתו ע"ג הקרקע, הרי היא כסילוקו מעל האש. ולכן אפילו אם בשעה שהניחו ע"ג הקרקע היתה דעתו להחזירו, לא מהני:

[כ] שבות יצחק ח"ב עמוד קסז בשם הגריש"א, דכיון שהדרך להניח את השטיח שם, הרי הוא בטל לקרקע:

[כא] כ"כ הר"ן בחידושו לשבת דף לח ע"א וז"ל, דעת רוב הפוסקים לחומרא, דכל שהניחו על קרקע אפילו דעתו להחזיר, אסור. ואין העולם נוהרים על זה, וה' ברחמי יכפר עוון ולא יבוקש. וטוב לתת מפה או כר תחת הקדירה, כדי שלא יניחנה על הקרקע ממש, וכן נוהגין בקצת מקומות, עכ"ל:

[כב] דנחלקו רבני זמנינו אם מותר להחזיר אחר הנחת הקדירה על השיש. יש שכתבו דשיש הוי כקרקע, כיון שהוא מחובר לקרקע, וגם הרגילות היום להניח על השיש, כמו בזמנם שהיו מניחים על הקרקע. ויש שכתבו דהוי כשולחן, כיון שהדרך להחזיר לגז קדירה מעל שיש, משא"כ הנחה על הקרקע הוי סילוק ממש. ולכן טוב לצאת אליבא דכו"ע:

[כג] ובדיעבד אם החזיר על אש מכוסה, תבשיל שנתבשל כמאכל בן דרוסאי, על פי תנאי החזרה שכתבנו בפנים, אף שעבר איסור, לא נאסר התבשיל, כיון שיש לסמוך על הרמב"ן והרשב"א דס"ל דכל שנתבשל כמאב"ד, שוב אין בו משום בישול, עיין ז"ר סקל"ו. ובשעת הצורך מותר גם לומר לגוי להחזיר, אם נתבשל כמאב"ד. אבל אם לא נתבשל כמאב"ד, לכו"ע אסור אפילו בדיעבד, ואפילו אם החזיר הגוי מעצמו, דהו"ל כמבשל הגוי בשבת לצורך ישראל, דאסור ליהנות ממנו. דלא גרע מגוי שהדליק את הנר או עשה שאר מלאכה לצורך ישראל, דאסור לישראל ליהנות ממנו. וכ"כ השת"ז סקל"ח:

מאור הבית

אל תחפשי לשנות!

אל תחכי שילקח ממך מה שיש לך כדי ללמוד להעריך את מה שהיה לך.

מסופר על אחד עשיר גדול, שהיה עצוב ומדוכדך, הלך לרבנים, יועצים... לכל מי שיכול היה ללכת שיגידו לו מה לעשות בכדי להיות מאושר.

הוא היה מוכן לשלם כל סכום. הסתובב בכל העולם כולו למצוא מישהו שיטווה לו את הדרך לזכות לאושר אמיתי והוא לא מצא. בסוף שמע שבאיזה כפר רחוק, באיזה מקום נידח, גר רב גדול פשוט וצנוע, ענו, שהוא מומחה לנפש האדם ויכול לתת לו עצה ותבונה, איך להגיע לאושר. נסע ימים ולילות עד שהגיע לאותו רב. נכנס אל הקודש פנימה, ותינה בפני הרב "אני רוצה שהרב יתן לי עצה איך יהיה לי אושר בחיים. יש לי בתים, עסקים, כסף ואין לי אושר, אני מוכן לתת ולעשות הכל".

שאלו הרב: "התיק שנמצא באמתחתך, מה יש בו?" השיב: "יהלומים בשווי מליונים".

המשיך הרב לדבר איתו, ותוך כדי השיחה, חטף לו את התיק וברח. העשיר היה מזועזע על כך שהרב גנב לו את התיק! התחיל לרוץ אחרי הרב, והרב רץ והעשיר אחריו וצועק, "הוא לא רב, הוא גנב! הוא גנב לי את התיק!" אחרי שהסתובבו בכל הכפר, עצר הרב ושאל: "מה אתה רוצה?" ענה העשיר: "את התיק". הרב החזיר לו את התיק ושאל אותו: "עכשיו אתה מאושר?" ענה לו "כן!"

אמר לו הרב: "זה מה שרציתי ללמד אותך! מתי האדם ילמד להיות מאושר ממה שיש לו? רק מתי שלוקחים לו את מה שיש לו!"

עכשיו נצלי כל רגע, תתלהבי ותעריכי גם את המצוות שלך, המיוחדות רק לך, תקיימי בהתלהבות כל פעם מחדש כאילו זו הפעם הראשונה!

אל תחפשי לשנות, כי האושר נמצא אצלך!
כותבת לך באהבה!

וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהְרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמִּנְוָה הָעֹלָה נִרְתְּיָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה. (במדבר ח', ג').

אומר הספרי, 'ויעש כן אהרן' להודיע שבחו של אהרן.

טבעו של אדם שיש בו התלהבות ממצוות נדירות יותר ממצוות תדירות, ויהיה קל יותר לאדם לקיים מצווה גדולה אף שהיא מצריכה השתדלות מרובה אבל באופן חד פעמי או אפילו פעם בכמה זמן, מאשר מצוות כביכול "קטנות" וקלות אבל על בסיס יומיומי.

מלמדת אותנו התורה הקדושה, שהמצוות שבשגרה, אלו הן שאנו צריכים להתחזק בהן ולהתרגל לעשותן במדויק כדרישת ההלכה בלי לעגל פינות (כפי שהיצר הרע משדל אותנו). כגון- תפילות, כשרות, שבת, בין אדם לחברו, מידות טובות וכו'.

יקרתי! כמה פעמים אמרת לעצמך שאת רוצה לשנות את השגרה שלך, חפשת דברים משמעותיים יותר, הסתכלת על חברותיך, שכנותיך, אחותך.. ורצית קצת.. חיים כמו שלהן.

דעי והפנימי שמה שיש לך זה הכי טוב לך ומזה תהני ותוציאי את המיטב ובזה תגלי את האושר, כי שם נמצא האושר האמיתי, בביתך, בשגרה שלך שאגב היא השגרה הבריאה והנכונה.

תפקידך כאישה ואמא הוא תפקיד משמעותי ביותר, קומי בהתלהבות כל יום מחדש לעשייה השגרתית שלך בבית ומחוצה לו.

מכירה את זה שאומרים "הרבה היו רוצים להתחלף איתי", אז כן הרבה היו רוצים להתחלף בשגרה של עשייה בריאה הכוללת בתוכה, טיפול בילדים, מטלות הבית. כן! שוב כביסות ושוב כלים ושוב בישול... והעיקר הבריאות! פרנסה ביושר, מהקב"ה, על אף שהיא מועטת, היא הכי טובה בשבילך. שלום בית שלך גם אם השגרה קצת מעייפת, אבל זה מה שנכון לך ושם תגלי את האושר. כנ"ל לגבי הילדים שלך, תחפשי את האושר, גם בילד הכי מאתגר.

את עושה דברים משמעותיים וגדולים גם אם הם נראים לך (ברוב הזמן) קטנים ושגרתיים, וזו החכמה! לעשות כל יום מחדש את אותו הדבר בהתלהבות חדשה.

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

הם מבינים מה חסר לעם, הם יעזרו לך ללמד את העם תאוה והשתוקקות... ואני אביא להם בשר. **סה"כ נשמע שהכל תקין, אז למה זה נקרא פורענות?**

היערות הדבש מסביר: לחטא יש שני אופנים. חמדה ותאוה להבלי עולם, שהוא הכל מיצה"ר. ותאוה שכל חשקם ותכלית שלמותם, להשיג ולראות מראות אלוקים (שהוא מיצה"ט), רק שתאוה זו אם הם ממהרים לרוב עוצם תשוקתם לעלות מהר יותר כפי המדרגה הראויה להם בזמן, זהו אצלם עוון, ובזו מקבלים עונשם.. להשיג תאוה זה רצון נפלא, אבל אם הוא בלי הדרגתיות, אזי גם התאוה הרוחנית מביאה לתקלה.

מסיים היערות הדבש: ולכן אל תדברו ותחשבו כי אבותינו, דור המדבר אוכלי לחם שמים, שותים מי בארה של מרים, וכבוד ה' עליהם חופף, היו חוטאים בחטא גשמי, ללכת אחרי הבל כאנשים כערכנו. **שבת שלום!**

כשהרגישו שחסרה להם השתוקקות... הגענו למצב של בריחה מהר סיני.. חסרה להם התאוה ללמוד להתאוות להשתוקק..

אומר השפת אמת - מהרגע שיצאו ישראל ממצרים, החלו לאכול מן, וממנו הפכו להיות מנותקים מהחומר, לא היתה בהם תאוה לאוכל כלל. היו כמלאכים לא הייתה להם שום תאוה, הם מתאוים שתיכנס בהם קצת תאוה, כזו שתאפשר להם לאכול אוכל גשמי. אמרו הזקנים אם נעיר בהם את התאוה הגשמית, יתעורר בהם רגש התאוה שישמש אותם לרוחניות. **ולמה עכשיו?** שיהיה במצב שאנחנו בקדושת המדבר, ממילא תהיה לנו אפשרות לרסן את התאוה.

אומר משה רבינו לקב"ה "מאין לי בשר?" אני "איש האלוקים!" חצי מלאך חצי איש.. אין לי שייכות לתאוה! ארבעים יום בהר סיני "לחם לא אכלתי ומים לא שתיתי".. אני לא יודע איך ללמד תאוה כזו. אומר לו הקב"ה "אספה לי שבעים מזקני ישראל" אותם שהתאו..

מאור המנורה

מנורת המאור פרק נא

לשון הרע על דבר שאין בו

האומר לשון הרע על אדם בדבר שאין בו, ומשקר ומוציא דיבה עליו, גדול עווננו מנשוא, שהוא מ'כת שקרים' ומ'כת מספרי לשון הרע'. ומוציא שם רע, למדנו קל וחומר ממה שאירע למרגלים, על שהוציאו דיבת הארץ. אומרת הגמרא (ערכין טו.), תניא, אמר רבי אלעזר בן פרטא, בוא וראה כמה כוחו של מוציא שם רע ממרגלים. ומה מרגלים שהוציאו שם רע על העצים ועל האבנים (כלומר, על ארץ ישראל), כך. מוציא שם רע על חברו, על אחת כמה וכמה! עוד אומרת הגמרא (שם טו.), תנא דבי רבי ישמעאל, כל המספר לשון הרע, מגדיל עוונות כנגד שלוש עבירות, עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים. (ע"ש)

אחז"ל, עשרה נסיונות ניסו אבותינו, ובכולם לא נחתם גזר דינם אלא על לשון הרע. וכן אומר המדרש (ויקרא רבה) שבימי אחאב היו נוצחין המלחמות, מפני שלא היה בהם לשון הרע (ע"ש). ובסוף ימי שאול,

שהיו ביניהם בעלי לשון הרע, אעפ"י שלא היה בהם עבודה זרה כמו בימי אחאב, היו יורדין למלחמה ונופלים.

ודרשו על הפסוק (קהלת) "אל תתן את פיך לחטיא את בשרך" אל תיתן לשון הרע בפיו, להעניש כל בשרך בחטא זה, כמו שמצאנו במרים, אמר רבי יוחנן, בפיה חטאה וכל איבריה לקו, שנאמר "והנה מרים מצורעת כשלג". עוד אומר המדרש (דברים רבה) אמר רבי חגי, אין הנגעים באין אלא על לשון הרע וגו'.

המדרש (השפ"ט) מספר; הלכה ציפורה ואמרה לה למרים, כששרתה רוח הקודש על אלדד ומידד, היו הכל שמחים בו. אמרה לה מרים לציפורה, אשרי בניהם של אלו ואשרי נשותיהם. אמרה לה ציפורה, אשרי בניהם ואוי לנשותיהם! אמרה לה, למה? אמרה לה, מיום שנזקק אחיך לרוח הקודש, לא הייתי לו לאשה! הלכה מרים ודיברה לאהרן, ודיברו שניהם דברי תלונה על הצדיק. קיבלו צרעת. מרים אמרה, עלי הדיבור, ולא פירשתי מבעלי. אהרון אמר, עלי הדיבור, ולא פירשתי מאשתי. וזה זחה דעתו עליו, ולכך פירש מאשתו! ומה אלה הצדיקים גמורים שלא דיברו בפניו, כך נענשו. המתכוון להכות (להרוג) את חברו ולביישו ולהלכין פניו להזיקו, על אחת כמה וכמה!

ראו, כמה יש לו לאדם להתרחק מן הדבר הרע הזה. והניצול ממנו, אשריו ואשרי חלקו.

מאור הדרשה המשך מעמוד 1

והפטר. כלומר, לעולם יתפלל אדם על עצמו כשהוא בריא, משום שאם כבר נפל למשכב, אומרים לו 'הבא זכויות והתרפא'. אל תחכה לפורענות... אל תחכה ליום רעה...

ממילא... "ולא יהיה בבני ישראל נגף", אל תחכה לנגף בשביל לקיים "בגשת בני ישראל אל הקודש". תיגש אליו גם כשטוב לך!

(אפריון שלמה)

פתאום נשמעה צעקה! 'מציין' אמר הרב, 'זו הרגל שלך!'. וכך מהמכות כולם התעוררו לדעת איפה הרגליים שלהם...

אומר הרב שכנזי, אם יהודי לא יודע היכן הרגליים שלו, הקב"ה נותן לו מכה. מה שלא הולך דרך הראש, הולך דרך הרגליים!"

אומרת הגמרא (שבת לב.): אמר ר' יצחק בריה דרב יהודה, לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה אומרים לו הבא זכות

סיפר רבי יעקב שכנזי שליט"א: "פעם אחת התכנסו כל חכמי חלם למועצה, והתארחו באכסניה. פתאום עבר שם רב מעיירה אחרת, והוא שומע צעקות... מה קרה?"

הם הלכו לישון, קמו בבוקר, והתבלבלו להם הרגליים, אף אחד לא מוצא איפה הרגליים שלו..

הרב תפס נבוט, ניגש לאחת הרגליים, והיכה בה בחוזקה..

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה